

Kniha Daniel — sto osmdesát pět

Božství vtělené: hluboké Petrovo vyznání a jeho důsledky

Jeff Pippenger

2024-04-15

Když Petr předložil svou odpověď na Kristovu otázku, za koho učedníci považují Krista, vyjádřil, že Ježíš je Pomazaný, Kristus, Mesiáš. Zároveň řekl, že je Synem Božím.

Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: Za koho lidé pokládají mne, Syna člověka? A oni řekli: Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků. Řekl jim: A za koho mne pokládáte vy? Šimon Petr odpověděl: Ty jsi Kristus, Syn živého Boha. Ježíš mu odpověděl: Blaze tobě, Šimone, synu Jonášův, neboť ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev, a brány pekla ji nepřemohou. A dám ti klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi. Matouš 16,13–19.

Skrze Petra předložil Duch svatý zásadní pravdu, kterou má pochopit sto čtyřicet čtyři tisíc. Učinil tak v Paniu, jímž byla Cesarea Filipova. Panium je nejposvátnějším chrámovým místem v uctívání draka, neboť Řecko představuje svět a svět v posledních dnech je Organizace spojených národů, která je pozemským zástupcem draka. „Brány pekla“ jsou označením chrámu Pana, řeckého kozlího boha. Chrám byl vystavěn před jeskyní, v níž se nacházel pramen Pania. Pramen Pania napájel řeku Jordán, která je symbolem Krista.

Jméno „Jordán“ znamená „sestupující“ a jeho tok začíná v horské oblasti severního Izraele, přičemž hlavní zdroj čerpá z pramenů hory Hermon, nejvyššího vrcholu hermonského pohoří, kde se nachází pramen nazývaný „brány pekla“. Hermon znamená „posvátný“ a „Jordán“ znamená „sestoupit“. Řeka Jordán pramení ve vysočině hory Hermon a sestupuje Jordánskou příkopovou propadlinou, až nakonec dosáhne Mrtvého moře, které je nejnižším bodem zemského povrchu.

Vody, které napájejí řeku Jordán, které pramení v chrámu Panově a které nakonec dospívají k nejnižšímu místu na zemi, představují sestup, který Syn Boží vykonal, když opustil nejvyšší posvátnou horu, aby sestoupil k nejnižšímu „mrtvému moři“ tohoto světa. Kristův sestup z nebe až k smrti na kříži rovněž představuje, že na sebe vzal tělo padlého člověka, neboť jeho cesta z nebe ke kříži byla napájena vodami, které vycházely z „bran pekla“.

Mrtvé moře je nejen nejnižším místem na zemi, ale jsou to také nejslanější vody na zemi, devětkrát slanější než oceán. Kristova smrt na kříži, předobrazovaná Mrtvým mořem, je místem, kde potvrdil svou smlouvu s mnohými.

Každý dar ze své přídavné oběti osolíš solí; a nedopustíš, aby soli smlouvy svého Boha chybělo při tvé přídavné oběti; ke všem svým obětem budeš přinášet sůl. Leviticus 2:3.

Na cestě od pramenů hory Hermon prochází řeka Jordán Galilejským mořem, které je také známo jako Tiberiádské jezero a jezero Kineret. Galilea znamená „závěs“ nebo „bod obratu“. Tiberius je jméno římského vládce, který následoval Augusta Caesara, a kvůli tvaru jezera je nazýváno Kineret, což znamená „harfa“ nebo „lyra“. Bodem obratu pro lidstvo bylo, když vládl císař Tiberius a Ježíš byl ukřižován a každá harfa v nebi umlkla. Zeměpisné svědectví řeky Jordánu ve spojení s „branami pekla“, jimiž je chrám řeckého boha Pana, promlouvá o svědectví, které Petr vyhlásil z vnuknutí Ducha Svatého.

Vtělení Krista bylo spojením božství a lidství, k němuž došlo, když na sebe božský Syn Boží vzal lidské tělo, a tak spojil božství s lidstvím, jak to představují vody z Panova pramene, které napájají řeku Jordán. To, co napájelo Panův pramen, byla rosa, déšť a sníh, které padaly na hory Hermónu, přičemž Hermón představuje „svatou“ horu, jíž je Jeruzalém nahoře.

Píseň stupňů Davidova. Hle, jak dobré a jak utěšené jest, když bratří přebývají pospolu v jednotě! Jest to jako vzácná mast na hlavě, která stékala na vous, na Áronův vous, která sestupovala až na lem jeho roucha; jako rosa Hermónu, jako rosa, která sestupuje na hory Siónské. Neboť tam Hospodin přikázal požehnání, život až na věky. Žalmy 133:1–3.

„Vzácná mast“, která stékala po Áronově vousu, byl olej, jímž byli on i jeho synové pomazáni za Boží kněze.

A vezmeš z krve, která je na oltáři, i z oleje pomazání a pokropíš tím Árona i jeho roucha, i jeho syny a roucha jeho synů s ním; a bude posvěcen on i jeho roucha, i jeho synové a roucha jeho synů s ním. Exodus 29,21.

Petr vyjádřil vyznání všech učedníků, a tím vyjádřil i vyznání sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří mají být pomazáni jako sjednocené kněžstvo, jež je vyzdvíženo jako korouhev. „Olej“, jímž byl pomazán Áron, byl také jako rosa Chermónu a také rosa hor Siónu. „Olej“ i „rosa“ jsou poselstvím, které představuje pomazání Duchem svatým.

Naslouchejte, ó nebesa, a promluví; a slyš, země, slova mých úst. Mé učení bude kanout jako déšť, má řeč bude skapávat jako rosa, jako drobný déšť na něžnou bylinu a jako přehánky na trávu. Neboť budu zvěstovat jméno Hospodinovo: vzdejte velikost našemu Bohu. Deuteronomium 32,1–3.

„Rosa“ je „učení“, které padá na hory Sionu, a je to „olej“ pomazání, který sjednocuje sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří jsou Božími kněžími v posledních dnech. Učení kane jako déšť a snáší se jako rosa, protože je „zvěstováno“. Je zvěstováno proto, že nebesa i země mají naslouchat a slyšet slova Jeho úst skrze sjednocené kněžstvo, které je korouhví, jež hlásá poselství Půlnočního volání a Mocného volání.

Jak půvabné jsou na horách nohy toho, který přináší radostnou zvěst, který zvěstuje pokoj; který přináší radostnou zvěst o dobru, který zvěstuje spásu; který praví Siónu: Tvůj Bůh kraluje! Tvoji strážní pozvednou hlas, spolu budou jásat; neboť uvidí tvář v tvář, až Hospodin znovu přivede Sión. Propukněte v radost, společně zpívejte, zpustošená místa Jeruzaléma; neboť Hospodin potěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. Hospodin obnažil své svaté rámě před

očima všech národů; a všechny končiny země uzří spásu našeho Boha. Izajáš 52,7–10.

Strážní posledních dnů, představovaní Petrem, zvěstují spásu a pokoj a budou sjednoceni, neboť budou vidět stejně. To se děje tehdy, když „Hospodin přivádí zpět Sijón“. Hebrejské slovo přeložené jako „přivádí zpět“ znamená „obrátit“. Když Hospodin obrací Sijón, znamená to, že Sijón byl v zajetí, jak je znázorněno rozptýlením, a k obratu dochází tehdy, když zajetí končí.

Neboť takto praví Hospodin: Až se dovrší sedmdesát let v Babylóně, navštívím vás a splním při vás své dobré slovo, že vás přivedu zpět na toto místo. Neboť já znám myšlenky, které o vás mám, praví Hospodin, myšlenky pokoje, a ne zla, abych vám dal budoucnost a naději. Tehdy ke mně budete volat, půjdete a budete se ke mně modlit, a já vás vyslyším. Budete mě hledat a naleznete mě, když mě budete hledat celým svým srdcem. Dám se vám nalézt, praví Hospodin, a odvrátím vaše zajetí a shromáždím vás ze všech národů i ze všech míst, kam jsem vás rozptýlil, praví Hospodin; a přivedu vás zpět na místo, odkud jsem vás dal odvést do zajetí. Jeremjáš 29,10–14.

Všichni proroci mluví o posledních dnech a v posledních dnech se jeho lid nachází v zajetí, které má být zvráceno, aby se naplnilo svědectví proroctví.

Slovo, které se stalo Jeremiášovi od Hospodina: Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Zapiš si do knihy všechna slova, která jsem k tobě mluvil. Neboť hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy přivedu zpět zajetí svého lidu Izraele a Judy, praví Hospodin; a způsobím, že se navrátí do země, kterou jsem dal jejich otcům, a budou ji vlastnit. Jeremiáš 30,1–3.

Po třech a půl dnech spánku, právě tak jako Lazar spal čtyři dny a Daniel truchlil po jednadvacet dní, Michael vzkřísí dva svědky, kteří jsou jeho lidem posledních dnů, přivede je k jednotě a také je pomáže prostřednictvím poselství, které je zveřejněno po celém světě. Toto poselství je „rosou“ hory Hermon (svaté hory), která napájí Panův pramen, jenž pak napájí řeku Jordán. Pomazání, které je tímto poselstvím vykonáno, představuje pomazání Ježíše, jež označilo okamžik, kdy se stal Kristem, jak to Petr rozpoznal.

Když Petr označil Krista za Syna Božího, představil Krista jako Syna Božího i Syna člověka, jak to znázorňují vody „bran pekelných“, které napájejí řeku Jordán. Petrovo vyznání vzešlo z vnuknutí Ducha svatého a právě tato pravda — že Ježíš je Kristus, Pomazaný, a že je zároveň Bohem i člověkem — byla Ježíšem označena jako pravda, která bude středem boje proti Božímu lidu posledních dnů, jemuž Kristus zaslíbil vítězství, neboť „brány pekelné“ této pravdě nepřemohou.

Pravda je, že 11. září 2001, právě tak jako byl Ježíš pomazán při svém křtu, započalo zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, a v těchto dějinách mělo nastat zklamání, které usmrtí jeho lid posledních dnů, dokud je nevzkřísí a neobráti jejich zajetí. Proces vzkříšení zahrnuje sjednocení jeho lidu v mocné vojsko, které je vyzdviženo jako korouhev. Dílo vzkříšení, očištění, sjednocení a vyzdvižení po smrti na ulicích je znázorněno ve verších deset až patnáct v jedenácté kapitole Daniela, stejně jako v jiných biblických pasážích. Avšak ve verších třináct až patnáct Kristus znovu přivedl své učedníky do Cesareje Filipovy, do Pania, a právě tam je pečeť Boží vtisknuta na věčnost.

Teprve když porozumíme hlubokosti těchto skutečností, můžeme rozpoznat zjevení pravdy obsažená ve svědectví Cesareje Filipovy. V osmnáctém verši šestnácté kapitoly Matouše je jméno Šimona Barjony změněno na Petra, což, jak bylo již uvedeno v nedávném článku, symbolizuje sto čtyřicet čtyři tisíc. Matematické zjevení ustanovené v tomto verši vyvyšuje Ježíše jako Podivuhodného Počtáře, neboť Petra lze chápat nejen jako představitele sto čtyřiceti čtyř tisíc, ale Matouš 16,18 je také matematickým symbolem „phi“.

Než se budeme zabývat matematikou spojenou s „phi“, je třeba poznamenat, že „phi“ je součástí slova „Philippi“, druhého ze dvou názvů města Panium. Osmnáctý verš uvádí, že Ježíš mluvil k Petrovi hebrejsky, což bylo zaznamenáno řecky a později přeloženo do angličtiny. Tyto tři kroky dosvědčují Kristovu svrchovanost nad Jeho Slovem. Je-li toto slovo posuzováno v rámci matematického systému násobení očíslovaných pozic, ukazuje se, že jméno Petr se rovná sto čtyřiceti čtyřem tisícům, čímž je zdůrazněn Ježíš jako Podivuhodný Počtář. V témž verši, v němž Ježíš prohlašuje, že vybuduje svou církev, Podivuhodný Počtář řídil proces překladu tak, aby pravda vyjádřená v osmnáctém verši šestnácté kapitoly představovala matematický symbol „phi“.

A také pravím tobě: Ty jsi Petr, a na té skále zbuduji svou církev, a brány pekla ji nepřemohou. Matouš 16,18.

Jeho církev není jednoduše vybudována pouze na učení, že Ježíš je Kristus a že je Syn Boží, nýbrž také na skutečnosti, že je Slovem a že Slovo stvořilo a ovládá všechny věci, včetně matematiky, gramatiky a lidských děl.

V němž jsme také dosáhli dědictví, jsouce předurčení podle předsevzetí toho, který působí všecko podle rady své vlastní vůle. Efezským 1,11.

Phi, často označované řeckým písmenem ϕ (phi), je matematická konstanta přibližně rovná 1,618033988749895. Toto číslo je známo jako zlatý řez neboli božský poměr. Je to „iracionální číslo“, což znamená, že je nelze vyjádřit jako jednoduchý zlomek a jeho desetinný rozvoj pokračuje do nekonečna, aniž by se opakoval.

Zlatý řez má mnoho pozoruhodných vlastností a objevuje se v rozmanitých souvislostech v matematice, umění, architektuře, přírodě i dalších oborech. Často se vyskytuje v geometrických útvarech, jako jsou obdélníky, pětiúhelníky a dvanáctistěny, kde se poměr delší strany ke kratší straně rovná ϕ .

Ve výtvarném umění a architektuře se má za to, že zlatý řez vytváří esteticky působivé proporce. Umělci a architekti jej v průběhu dějin využívali, od starověkých civilizací přes renesanci až po další období, při navrhování kompozic, budov a uměleckých děl. V matematice se zlatý řez objevuje v různých matematických rovnicích a posloupnostech, včetně Fibonacciho posloupnosti, v níž je každý člen součtem dvou předchozích členů. Jak členy Fibonacciho posloupnosti narůstají, poměr po sobě jdoucích členů se blíží číslu ϕ .

Ve verši 16:18 nacházíme matematické ϕ (1,618...). Ježíš, Bůh, „který působí všechno podle rady své vůle“, určil vložit svůj podpis jako Palmoni, Podivuhodné číslo, neboli Počtář tajemství, do prorocké geografie, která v posledních dnech označuje bojiště jeho církve proti branám pekla. Na

tomto prorockém bojišti prostřednictvím své vlády nad čísly znázornil sto čtyřicet čtyři tisíc skrze „Petra“, jemuž bylo jméno změněno ze „Šimona“, toho, kdo slyší poselství holubice, na „Petra“, a tím označil sto čtyřicet čtyři tisíc za svůj lid smlouvy posledních dnů.

„Skála“, na níž se rozhodl vybudovat svou církev, je základní skálou, základem a hlavním úhelným kamenem „sedmi časů“ z Leviticus dvacet šest, neboť není pravého základu, který by nebyl Kristus. Od Kristova křtu, kdy Šimon „uslyšel“ poselství holubice, až ke kříži Mrtvého moře, po dobu tisíce dvou set šedesáti dnů, dvakrát každého dne, byla přinášena ranní a večerní oběť, kromě posledního dne oněch tisíce dvou set šedesáti dnů, neboť onoho dne unikla večerní oběť knězi a na kříži Kristus zemřel jako dvoutisící pětistý dvacátý obětní dar.

„Všude je hrůza a zmatek. Kněz se chystá zabít obětního beránka; avšak nůž mu vypadává z ochablé ruky a beránek uniká. Předobraz se setkal se svým naplněním ve smrti Božího Syna. Velká oběť byla přinesena. Cesta do nejsvětější svatyně je otevřena. Pro všechny je připravena nová a živá cesta. Hříšné, zarmoucené lidstvo již nemusí očekávat příchod velekněze.“ Touha věků, 757.

„Skála“, na níž vystaví svou církev, je základní kámen, který stavitelé zavrhli; její číslo je „dva tisíce pět set dvacet“. V jediném krátkém verši Kristus představuje sám sebe jako Pána všeho, a když tak činí, stojí a promlouvá ve verších třináct až patnáct jedenácté kapitoly knihy Daniel.

A já ti pravím, že jsi Petr; a na té skále vzdělám svou církev, a brány pekla ji nepřemohou. Matouš 16,18.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Skryté věci patří Hospodinu, našemu Bohu; ale zjevené náležejí nám a našim synům navěky.“ Deuteronomium 29,29. Jak přesně Bůh vykonal dílo stvoření, to lidem nikdy nezjevil; lidská věda nemůže vypátrat tajemství Nejvyššího. Jeho stvořitelská moc je stejně nepochopitelná jako Jeho bytí.

„Bůh dopustil, aby se na svět vylila záplava světla jak ve vědě, tak v umění; avšak když se lidé, kteří se prohlašují za vědecké, zabývají těmito předměty z čistě lidského hlediska, nepochybně dospějí k nesprávným závěrům. Může být nevinné spekulovat nad to, co zjevilo Boží slovo, pokud naše teorie neodporují skutečností obsaženým v Písmu; avšak ti, kdo opouštějí Boží slovo a snaží se vyložit Jeho stvořená díla na základě vědeckých zásad, se unášejí bez mapy a kompasu po neznámém oceánu. I největší mysl, nejsou-li ve svém bádání vedeny Božím slovem, bývají zmateni ve svých pokusech vystopovat vztahy mezi vědou a zjevením. Protože Stvořitel a Jeho díla jsou natolik nad jejich chápání, že je nejsou schopni vysvětlit přírodními zákony, pokládají biblické dějiny za nespolehlivé. Ti, kdo pochybují o spolehlivosti záznamů Starého a Nového zákona, budou vedeni k tomu, aby učinili ještě další krok a pochybovali o existenci Boha; a když pak ztratí svou kotvu, jsou ponecháni tomu, aby naráželi o skaliska nevíry.“

„Tito lidé ztratili prostotu víry. Má zde být pevné přesvědčení o božské autoritě svatého Božího slova. Bible nemá být posuzována podle lidských představ o vědě. Lidské poznání je nespolehlivým průvodcem. Skeptikové, kteří čtou Bibli s úmyslem hledat v ní záminky k

námítkám, mohou pro nedokonalé porozumění buď vědě, nebo zjevení tvrdit, že mezi nimi nacházejí rozpory; jsou-li však správně chápány, jsou v dokonalém souladu. Mojžíš psal pod vedením Ducha Božího a správná teorie geologie si nikdy nebude činit nárok na objevy, které by nebylo možno uvést v soulad s jeho výroky. Veškerá pravda, ať už v přírodě, nebo ve zjevení, je ve všech svých projevech v souladu sama se sebou.“

„Ve slově Božím je vzneseno mnoho otázek, na něž ani nejhlubší učenci nikdy nedokážou odpovědět. Na tyto skutečnosti je obracena pozornost, aby nám ukázaly, jak mnoho je i mezi běžnými věcmi každodenního života takového, čemu konečné lidské mysli se vši svou vychloubanou moudrostí nikdy nemohou plně porozumět.

„Přesto se mužové vědy domnívají, že mohou postihnout Boží moudrost, to, co učinil nebo co může učinit. Široce převládá představa, že je omezen svými vlastními zákony. Lidé buď popírají nebo přehlížejí Jeho existenci, anebo se domnívají, že mohou všechno vysvětlit, dokonce i působení Jeho Ducha na lidské srdce; a již se neklanějí úctou před Jeho jménem ani se nebojí Jeho moci. Nevěří v nadpřirozeno, protože nerozumějí Božím zákonům ani Jeho nekonečné moci uskutečňovat skrze ně svou vůli. Jak se toho výrazu obvykle užívá, pojem „zákony přírody“ zahrnuje to, co lidé dokázali objevit ohledně zákonů, které řídí fyzický svět; avšak jak omezené je jejich poznání a jak nesmírná je oblast, v níž může Stvořitel působit v souladu se svými vlastními zákony, a přece zcela nad chápání konečných bytostí!“

„Mnozí učí, že hmota má životní sílu — že určité vlastnosti jsou hmotě uděleny a pak je ponechána, aby působila svou vlastní vnitřní energií; a že přírodní děje probíhají v souladu s pevně stanovenými zákony, do nichž ani sám Bůh nemůže zasahovat. To je falešná věda a není to potvrzeno Božím slovem. Příroda je služebnicí svého Stvořitele. Bůh neruší své zákony ani nepůsobí v rozporu s nimi, nýbrž jich neustále užívá jako svých nástrojů. Příroda vydává svědectví o inteligenci, přítomnosti, činné energii, která působí v jejích zákonech a skrze ně. V přírodě nepřetržitě působí Otec i Syn. Kristus praví: ‚Můj Otec až dosud pracuje, i já pracuji.‘ Jan 5,17.“

„Levité ve svém hymnu zaznamenaném u Nehemjáše zpívali: ‚Ty, jen Ty jsi Hospodin sám; Ty jsi učinil nebesa, nebesa nebes, i všechn jejich zástup, zemi i vše, co je na ní, ... a Ty to všechno zachováš.‘ Nehemjáš 9,6. Pokud jde o tento svět, Boží dílo stvoření je dokončeno. Neboť ‚skutky byly dokonány od založení světa‘. Židům 4,3. Avšak Jeho moc se stále uplatňuje v udržování předmětů Jeho stvoření. Není tomu tak, že by mechanismus, který byl jednou uveden do pohybu, pokračoval v činnosti svou vlastní vnitřní energií, a proto tep bije a dech následuje dech; nýbrž každý dech, každý tep srdce je důkazem všepronikající péče Toho, v němž ‚žijeme, pohybujeme se a jsme‘. Skutky 17,28. Není to vrozenou mocí, že země rok za rokem vydává své plody a pokračuje ve svém pohybu kolem slunce. Boží ruka vede planety a udržuje je na jejich místě v jejich řádném pochodu nebem. On ‚vyvádí jejich zástup podle počtu, všechny je volá jménem; pro velikost Jeho síly a protože je mocný silou nechýbí ani jedna‘. Izajáš 40,26. Jeho mocí se daří rostlinstvu, objevují se listy a rozkvétají květiny. On ‚dává růst trávě na horách‘ (Žalm 147,8) a skrze Něho se údolí stávají úrodnými. ‚Všechna lesní zvěř ... hledá svou potravu od Boha‘ a každý živý tvor, od nejmenšího hmyzu až po člověka, je denně závislý na Jeho prozřetelné péči. Krásnými slovy žalmisty: ‚Ti všichni čekají

na Tebe.... Co jim dáváš, to sbírají; otevíráš svou ruku, a nasycují se dobrými věcmi.‘ Žalm 104,20.21.27.28. Jeho slovo ovládá živly; přikrývá nebesa oblaky a připravuje zemi déšť. ‚Dává sníh jako vlnu, jíní sype jako popel.‘ Žalm 147,16. ‚Když vydává svůj hlas, je množství vod na nebesích, dává vystupovat parám od končin země; činí blesky s deštěm a vyvádí vítr ze svých zásobáren.‘ Jeremjáš 10,13.“

„Bůh je základem všeho. Veškerá pravá věda je v souladu s Jeho díly; veškeré pravé vzdělání vede k poslušnosti vůči Jeho vládě. Věda otevírá našemu zraku nové divy; vznáší se vysoko a zkoumá nové hlubiny; avšak ze svého bádání nepřináší nic, co by bylo v rozporu s božským zjevením. Nevědomost se může snažit podpírat nesprávné názory o Bohu odvoláváním se na vědu, avšak kniha přírody a psané Slovo si navzájem vrhají světlo. Tak jsme vedeni k tomu, abychom uctívali Stvořitele a měli rozumnou důvěru v Jeho slovo.“ Patriarchové a proroci, 113–115.